

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžsk/12/2017
Identifikačné číslo spisu: 4016200418
Dátum vydania rozhodnutia: 19.06.2018
Meno a priezvisko: JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:4016200418.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavaleca, PhD. a z členov JUDr. Igora Belka a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci žalobkyne : C.. Q. M., nar. XX. XX. XXXX, G..A.. Š.U. XX, U. Q., zastúpenej: JUDr. Ema Zacharová advokát, s. r. o., Forgáčova bašta 5676/7, Nové Zámky, proti žalovanému: Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 15S/18/2016-65 zo dňa 12. júla 2016, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministra spravodlivosti Slovenskej republiky č. 43966/2014/OK/S zo dňa 09.12.2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a.

Účastníkom sa právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred správnym orgánom

1. Rozhodnutím č. 43966/2014/23 zo dňa 19.09.2014 žalovaný podľa § 95 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 385/2000 Z.z.“) nepriznal žalobkyňi príplatok za výkon funkcie sudcu, o ktorý požiadala listom doručeným žalovanému dňa 10.09.2014 s odôvodnením, že dňa 20.12.1973 bola žalobkyňa zvolená za sudcu z povolania, predpísaný sľub zložila 03.01.1974, pričom sudcovskú funkciu vykonávala na Okresnom súde Nové Zámky do 30.06.1992. Dôvodom nepriznania príplatku bola podľa prvostupňového rozhodnutia žalovaného skutočnosť, že žalobkyňa nespĺňa základnú podmienku priznania príplatku, pretože ku dňu 01.01.2001, kedy nadobudol účinnosť zákon č. 385/2000 Z.z., nevykonávala funkciu sudcu.

2. Proti tomuto rozhodnutiu podala žalobkyňa rozklad, ktorý minister spravodlivosti Slovenskej republiky rozhodnutím č. 43966/2014/23/OK/S zo dňa 09.12.2014 zamietol a prvostupňové rozhodnutie

žalovaného potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na § 1, § 25 ods. 1 a § 95 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z., pričom konštatoval, že tento zákon, vrátane jeho ustanovení upravujúcich sociálne zabezpečenie sudcov, sa týka výhradne sudcov, t. j. osôb, ktorým do dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona mandát sudcu nezanikol. Podľa všeobecne uznávaných výkladových pravidiel sa nová právna úprava uplatňuje na skôr existujúce právne vzťahy zásadne iba vtedy, ak to zákonodarca (najmä) v prechodných ustanoveniach novej právnej úpravy výslovne určí. Zákon č. 385/2000 Z.z. však žiadne špecifické ustanovenia k situácii žalobkyne pozitívne neupravuje a jej pozitívne práva nezakladá ani nerozširuje. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 7SŽ/5/02 zo dňa 23.05.2002.

II.

Konanie pred krajským súdom

3. Proti rozhodnutiu ministra spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 09.12.2014 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) podala žalobkyňa v zákonnej lehote na Krajský súd v Nitre (ďalej len „správny súd“ alebo „krajský súd“) správnu žalobu a navrhla prvostupňové rozhodnutie žalovaného i napadnuté rozhodnutie ministra zrušiť a vrátiť vec žalovanému na ďalšie konanie. Dôvodila tým, že žalovaný v napadnutom rozhodnutí nešpecifikoval, o čo opiera svoje tvrdenie, že zákon č. 385/2000 Z.z. sa týka výhradne sudcov, t. j. osôb, ktorým do dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona mandát sudcu nezanikol. Poukázala na § 151 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z., podľa ktorého sa sudca, ktorý bol do funkcie ustanovený podľa dovtedajších predpisov, považuje za sudcu ustanoveného podľa tohto zákona. Zo zákona však nevyplýva, že podmienkou je, aby takáto osoba vykonávala funkciu sudcu aj v čase od účinnosti predmetnej právnej úpravy. Žalobkyňa mala za to, že by zákonodarca mal úmysel priznať nároky podľa tohto zákona len sudcom, ktorí funkciu vykonávali v čase, keď zákon nadobudol účinnosť, bol by to v zákone výslovne uviedol. Keď sa teda sudca, ktorý bol do funkcie ustanovený podľa dovtedajších predpisov, považuje za sudcu ustanoveného podľa zákona č. 385/2000 Z.z., má rovnaké práva bez ohľadu na skutočnosť, či funkciu sudcu v čase nadobudnutia účinnosti tohto zákona vykonáva alebo nie.

4. Žalobkyňa ďalej tvrdila, že v zmysle § 151 ods. 5 zákona č. 385/2000 Z.z. sa za čas výkonu sudcu považuje okrem doby výkonu funkcie sudcu rovnako aj doba výkonu „iných funkcií“, ak sa oprávnený stal sudcom do dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Nárok na príplatok za výkon funkcie sudcu teda majú mať podľa žalobkyne aj tí, ktorí sa stali sudcami do dňa nadobudnutia účinnosti zákona č. 385/2000 Z.z. a to aj za dobu vykonávania funkcie sudcu alebo dobu výkonu iných funkcií, ktorá uplynula pred účinnosťou zákona č. 385/2000 Z.z.

5. Žalobkyňa mala za to, že pri nepravej retroaktivite právneho predpisu sa pri určení doby výkonu funkcie sudcu započíta aj doba, ktorá uplynula pred účinnosťou zákona č. 385/2000 Z.z. a niet žiadneho právneho dôvodu, aby sudca, ktorý pred účinnosťou tohto zákona prestal vykonávať funkciu sudcu, nemal za dobu výkonu tejto funkcie nárok na príplatok, zatiaľ čo sudca, ktorý čo i len jeden deň po účinnosti nového zákona funkciu sudcu vykonával, tento nárok mal. Z uvedených dôvodov bola žalobkyňa toho názoru, že žalovaný pri rozhodovaní vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci.

6. Žalovaný v písomnom vyjadrení k obsahu žaloby zotrval na svojej argumentácii uvedenej v napadnutom rozhodnutí a navrhol žalobu zamietnuť.

7. Žalobkyňa v písomnom stanovisku k vyjadreniu žalovaného uviedla, že Ústava Slovenskej republiky stojí na princípe, podľa ktorého je sudca menovaný bez časového obmedzenia - teda doživotne (čl. 145 ods. 1). Ústava ako referenčná norma nepozná, ba nepriamo zakazuje ako dôvod zániku funkcie sudcu odchod do dôchodku. Obmedziť je podľa žalobkyne možné iba výkon funkcie sudcu. Ústava Slovenskej republiky nepozná ani rôzne kategórie sudcov vymenovaných bez časového obmedzenia a preto zákon č. 385/2000 Z.z. nemôže byť podľa žalobkyne vykladaný inak, ako to tvrdí ona a žalovaný nemôže tvrdiť, že zákonodarca mal úmysel, ktorý by bol v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky. Žalobkyňa citovala z dôvodovej správy k novele zákona č. 385/2000 Z.z., v bode 12 - § 151e, § 151f, podľa ktorej

„sudcovská funkcia je celoživotnou funkciou a skúsenosti sudcov v dôchodkovom veku môžu byť práve do budúcnosti cenným zdrojom pri vzdelávaní novej generácie, pri výklade vývoja právnych predpisov a aj títo sudcovia by mali mať podmienky zodpovedajúce ich stavu aj pri poberaní dôchodku“.

8. Krajský súd po prejednaní veci na nariadenom pojednávaní vyhlásil dňa 12.07.2016 rozsudok, ktorým žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. V odôvodnení sa stotožnil s argumentáciou žalovaného, ktorý poukázal i na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 7SŽ/5/02, podľa ktorého práva a povinnosti z právnych vzťahov sa zásadne posudzujú podľa predpisov platných v čase, keď došlo ku skutočnostiam rozhodným pre ich vznik, zmenu alebo zánik, pričom nová právna úprava sa na skôr existujúce právne vzťahy zásadne vzťahuje iba vtedy, ak tak príslušný právny predpis ustanoví vo svojich prechodných ustanoveniach. Zákon č. 385/2000 Z.z. nemá žiadne prechodné ustanovenia, ktoré by pripustili aplikovať tento zákon na osoby, ktorým do účinnosti tohto zákona (do 01.01.2001) výkon sudcovskej funkcie zanikol. Keďže k uvedenému rozhodnému dňu žalobkyňa už sudkyňou nebola, nevznikol jej nárok na príplatok za výkon funkcie sudcu v zmysle § 95 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z.

III.

Kasačná sťažnosť žalobkyne, vyjadrenie žalovaného

9. Proti rozsudku krajského súdu podala žalobkyňa včas kasačnú sťažnosť, s návrhom na zrušenie rozsudku krajského súdu a zároveň aj zrušenie napadnutého rozhodnutia. Kasačnú sťažnosť odôvodnila tým, že zákon č. 385/2000 Z.z. pokladá fyzickú osobu, ktorá zložila sľub a teda sa ujala funkcie sudcu, za sudcu aj po zániku výkonu tejto funkcie, pričom rozoznáva termín sudca a termín výkon funkcie sudcu, práva a povinnosti sudcu a práva a povinnosti sudcu vo výkone funkcie. Nerozoznáva však dve kategórie sudcov, teda kategóriu tých, ktorí boli sudcami od účinnosti zákona č. 385/2000 Z.z. a jeho jednotlivých noviel a ktorí boli sudcami pred jeho účinnosťou. Zákon č. 385/2000 Z.z. v ustanovení § 95 hovorí o nárokoch sudcu za výkon funkcie sudcu a nie o nárokoch sudcu vo výkone funkcie. Príplatok k dôchodku je plnením štátu, na ktoré nemá nárok nikto iný ako sudca, ktorý časť svojho profesného obdobia odvádzal prácu pre štát a ako zodpovedná a nestranná osoba znášal s tým spojené obmedzenia. Sťažovateľka mala za to, že by bolo diskrimináciou jednej skupiny sudcov voči inej skupine sudcov, keby zákonodarca rozlišoval medzi sudcami, ktorých výkon funkcie skončil pred účinnosťou zákona a tými, ktorých výkon funkcie v čase nadobudnutia jeho účinnosti trval.

10. Sťažovateľka poukázala na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) vo veci sp. zn. 62010 CJ0393 Dermot Patrick O'Brien proti Ministry of Justice zo dňa 01.03.2012 (bod 25), v ktorom Súdny dvor odkazuje na zásadu, podľa ktorej sa nové pravidlo, ak nie je stanovené inak, musí bezodkladne uplatniť na budúce právne účinky situácie, ktorá vznikla za účinnosti predchádzajúceho pravidla. Z tohto sťažovateľka vyvodila, že sťažnosť musí byť dôvodná a zákon sa vzťahuje aj na sudcov, ktorí už funkciu nevykonávajú a nevykonávali ju ani ku dňu účinnosti zákona, avšak stali sa sudcami do dňa nadobudnutia jeho účinnosti.

11. Podľa názoru sťažovateľky krajský súd nepochopil, že sudcom je aj osoba, ktorá už nie je vo výkone funkcie sudcu, ale ktorá v minulosti zložila sľub, čím začal výkon funkcie sudcu. Práve preto zákon ukladá povinnosti aj sudcom, ktorí už vo výkone funkcie sudcu nie sú a dokonca umožňuje aj týchto sudcov povolať do výkonu funkcie sudcu. Poukázala na to, že zákonodarca v zákone presne rozlíšil, ktoré nároky sa vzťahujú na sudcov a ktoré na sudcov pri skončení výkonu funkcie sudcu. Podľa § 21 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z. odchodné patrí sudcovi pri skončení výkonu funkcie sudcu po nadobudnutí nároku na dôchodok. Na rozdiel od toho príplatok za výkon funkcie sudcu patrí sudcovi a nie je nijako viazaný na výkon funkcie sudcu, iba jeho výška je daná počtom rokov výkonu funkcie sudcu.

12. Sťažovateľka označila za nesprávne poukazovanie na to, že zákon č. 385/2000 Z.z. nemá žiadne prechodné a záverečné ustanovenie, ktoré by pripustilo aplikovať tento zákon na osoby, ktorým do účinnosti tohto zákona výkon sudcovskej funkcie zanikol. Uvedený zákon podľa jej názoru takéto ustanovenie nepotrebuje, pretože § 95 jednoznačne hovorí o práve sudcu na príplatok za výkon funkcie,

príčom kto je sudcom špecifikuje v § 6 a ako sa sudca ujíma výkonu funkcie upravuje § 10. Ustanovenie § 30 zaväzuje sudcu aj po skončení výkonu funkcie dôstojným správaním. Zákon teda podľa sťažovateľky jednoznačne a v súlade s Ústavou SR osoby, ktoré raz boli vo výkone funkcie sudcu, označuje sudcami a to aj po skončení výkonu funkcie sudcu. Je teda v rozpore s princípmi právneho štátu, aby ten istý zákon sa v jednom ustanovení vzťahoval na sudcov, ktorí už nie sú vo výkone funkcie sudcu a v inom sa na nich nevzťahoval. Nesprávnosť v právnom posúdení veci so strany krajského súdu spočíva podľa sťažovateľky v tom, že sudkyňou je aj dnes, nie je iba vo výkone funkcie sudcu.

13. Krajský súd sa tiež dopustil podľa žalobkyne procesného pochybenia, keď sa nevysporiadal s jej tvrdeniami obsiahnutými v podaniach z 23.06.2015 a 23.11.2015, čo robí rozsudok nepreskúmateľným.

14. Žalovaný v písomnom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti túto navrhol ako nedôvodnú zamietnuť, pričom znovu zrekapituloval svoju argumentáciu uvedenú v dôvodoch napadnutého rozhodnutia a v písomnom vyjadrení k žalobe. K rozsudku Súdneho dvora zo dňa 01.03.2012 vo veci *Dermod Patrick O'Brien v. Ministry of Justice* žalovaný uviedol, že zásada, na ktorú sa žalobkyňa s poukazom na uvedené rozhodnutie odvoláva, nie je v danej veci uplatniteľná, nakoľko príplatok je čisto vnútroštátnou dávkou. Uviedol, že § 95 zákona č. 385/2000 Z.z. bol doposiaľ vykladaný jednoznačne, správnosť a zákonnosť rozhodnutí žalovaného nebola spochybnená žiadnou oprávnenou osobou. Poukázal na to, že prelomenie rozhodnutia Najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 7SŽ/5/02 by malo dôsledky nie len vo vzťahu k osobám, ktoré za svojho života funkciu sudcu vykonávali, ale aj vo vzťahu k pozostalým týchto osôb (§ 95 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z.z.) a neprimerane by rozšíril okruh subjektov, ktorým zákonodarca príslušné dávky mienil priznať.

IV.

Právne závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (ďalej len „kasačný súd“) preskúmal rozsudok krajského súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c/, ods. 2 S.s.p.), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 S.s.p.) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 S.s.p.), vo veci v zmysle § 445 S.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a preto ju podľa § 461 S.s.p. zamietol.

16. Kasačný súd konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení rozsudku správneho súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku o zamietnutí žaloby. Kasačný súd sa s nimi stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci, obmedzí sa vo svojom odôvodnení iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia kasačnou sťažnosťou napadnutého rozsudku a doplnenie svojich zistení a záverov z kasačného konania.

17. Kasačný súd na prvom mieste zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (žalobcu), t.j. zodpovednosti za obranu svojich práv (*vigilantibus leges sunt scriptae*) v medziach čl. 13 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd vybrať si z dostupných prostriedkov právnej ochrany ten najvhodnejší proti rozhodnutiu či postupu orgánu verejnej správy. Preto správny súd nie je oprávnený zasahovať do tejto procesnej slobody, t.j. dispozitívne rozhodnutie účastníka konania z úradnej povinnosti meniť alebo ho počas súdneho prieskumu presvedčať o nevhodnosti takto zvoleného prostriedku nápravy.

18. Súčasťou systému zodpovednosti účastníka za obranu svojich práv je aj uplatňovanie koncentračnej zásady v správnom súdnom konaní, ktorá sa prejavuje predovšetkým v stanovení dvojmesačnej

prepadnej lehote na vymedzenie všetkých žalobných bodov, teda tvrdení o porušení určitého právneho predpisu v postupe alebo rozhodnutí správneho orgánu (§ 181 ods. 1, § 183 S.s.p.). V uvedenej lehote je žalobca povinný stanoviť hranice súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia a nastoliť okruh otázok, ku ktorým správny súd zaujme stanovisko a urobí záver o tom, či postup a rozhodnutie orgánu verejnej správy bol z namietaného hľadiska v súlade alebo v rozpore s právnymi predpismi. Na dôvody žaloby, ktoré neboli uplatnené v stanovenej lehote, súd neprihliada. Platí pritom, že súd nevyhľadáva za žalobcu dôvody žaloby a ak pri súdnom preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu zistí porušenie zákona, hoci aj majúce za následok zásah do práv a oprávnených záujmov žalobcu, ktoré však žalobca v lehote na podanie správnej žaloby neuplatnil, nemôže na ňá prihliadnuť (m.m. napr. R 58/2001, ZSP 5/2005).

19. S ohľadom na vymedzenie sťažnostných bodov dôvodov pripadlo kasačnému súdu posúdiť, či krajský súd vychádzal zo správneho právneho posúdenia veci, keď konštatoval, že nakoľko žalobkyňa ku dňu účinnosti zákona č. 385/2000 Z.z. už nebola sudkyňou, nepatrí jej príplatok za výkon funkcie sudcu. Podľa údajov vyplývajúcich z administratívneho spisu žalovaného bola sťažovateľka dňa 20.12.1973 zvolená za sudkyňu z povolania a dňom 03.01.1974 zložila predpísaný sľub. V roku 1992 sa funkcie sudkyne vzdala, pričom ku dňu 30.06.1992 jej funkcia podľa zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch zanikla.

20. Dňa 01.01.2001 nadobudol účinnosť zákon č. 385/2000 Z.z., ktorý nanovo upravil postavenie sudcov, ich práva a povinnosti, otázky vzniku a zániku funkcie sudcu a disciplinárnej zodpovednosti sudcov, platové pomery sudcov a ich nároky po skončení výkonu sudcovskej funkcie, vrátane otázok sociálneho zabezpečenia sudcu. Pre celkové posúdenia veci považuje kasačný súd za rozhodujúce, že zánikom funkcie sudcu dňom 30.06.1992 žalobkyňa stratila status sudcu a tento jej nebol prinavrátený ani prechodným ustanovením § 151 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z., podľa ktorého sudcovia a prísediaci ustanovení do funkcie podľa doterajších predpisov, sa považujú za sudcov a prísediacich ustanovených podľa tohto zákona. Uvedené ustanovenie nepriznalo postavenie sudcu bývalým sudcom, ale deklarovalo kontinuitu sudcovskej funkcie u tých, ktorí ju nadobudli podľa predchádzajúcich právnych predpisov a v jej výkone pokračujú i ku dňu nadobudnutia účinnosti zákona č. 385/2000 Z.z. Keďže žiadne prechodné ustanovenie výslovne neurčilo, že zákon možno aplikovať i na osoby, ktoré v minulosti vykonávali sudcovskú funkciu a táto im zanikla pred jeho účinnosťou, možno konštatovať, že ustanovenia tejto právnej normy o sociálnom zabezpečení sudcov sa na sťažovateľku nevzťahujú.

21. Krajský súd teda správne pochopil, že žalobkyňa sa na účely zákona č. 385/2000 Z.z. nepovažuje za sudcu, aj keď v minulosti zložila predpísaný sudcovský sľub a 19 rokov vykonávala sudcovské povolanie, pretože funkcia sudcu jej zanikla pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona. Jeho prijatím nevznikol medzi žalobkyňou a štátom osobitný vzťah sudcu a štátu, ktorého súčasťou by bolo oprávnenie žalobkyne požívať výhody sociálneho zabezpečenia, ktoré zákon priznáva sudcom pri vzniku nároku na výplatu starobného dôchodku, predčasného starobného dôchodku alebo invalidného dôchodku podľa osobitného predpisu. Takýto vzťah nemožno vyvodiť ani z formulácie základných povinností sudcu (§ 30 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z.), podľa ktorej sa sudca i po skončení výkonu funkcie musí zdržať všetkého, čo by mohlo narušiť vážnosť a dôstojnosť funkcie sudcu a ohroziť dôveru v nezávislé, a nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov. Tento výklad zákona v žiadnom ohľade neporušuje ústavný princíp vymenúvania sudcov bez časového obmedzenia a ani s ním priamo nesúvisí (čl. 145 Ústavy SR). Prijatie právnej úpravy priznávajúcej nový štandard sociálneho zabezpečenia sudcov s účinkami len do budúcnosti nemôže diskriminovať bývalých sudcov, pretože nezavádza nerovnaké zaobchádzanie voči osobám v rovnakom právnom postavení.

22. Tvrdenie žalobkyne, že sudkyňou je aj dnes, nie je iba vo výkone funkcie sudcu a preto má mať nárok na príplatok za dobu výkonu funkcie sudcu od roku 1973 do roku 1992, je teda mylný a nezodpovedá ani doterajšej rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v rozhodnutí sp. zn. 7Sž/5/02 zo dňa 23.05.2002, na ktoré poukázal aj žalovaný, za podobných skutkových a právnych okolností konštatoval, že „z dikcie ustanovení citovaného zákona (rozumej zákona č. 385/2000 Z.z.) vrátane ustanovenia § 95 a ich vzájomných vzťahov, predovšetkým so zreteľom na už citované ustanovenia § 1 a § 25 zákona, je však zrejmé, že tento zákon (t. j. aj jeho

ustanovenia druhej casti, ôsmej hlavy) sa týkajú výhradne sudcov, teda osôb, ktorým do dňa účinnosti citovaného zákona mandát sudcu nezanikol. Vo vzťahu k žalobcom namietaným okolnostiam to napokon vyplýva priamo z dikcie § 95 citovaného zákona, ktorý vznik nároku na príplatok k dôchodku viaže priamo na osobu sudcu („sudca má nárok“), nie však na osoby, ktorým do dňa účinnosti zákona funkcia sudcu z rôznych dôvodov zanikla ... Zákon č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov však nemá žiadne prechodné a záverečné ustanovenie, ktoré by pripustilo aplikovať tento zákon (vrátane ustanovení jeho druhej časti ôsmej hlavy) na osoby, ktorým do účinnosti zákona (t. j. do 01. januára 2001) výkon sudcovskej funkcie zanikol.“

23. Pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľky poukazujúcu na rozsudok Súdneho dvora vo vyššie označenej veci *Dermod Patrick O'Brien* proti *Ministry of Justice* (C - 393/10), nakoľko tento sa týka výkladu Smernice Rady 97/81/ES z 15. decembra 1997 týkajúcej sa rámcovej dohody o práci na kratší pracovný čas, kasačný súd ju považoval za nejasnú a neopodstatnenú. Napokon ani sama sťažovateľka v kasačnej sťažnosti neuvádza, o akú právnu normu práva Európskej únie svoje tvrdenia opiera a aký má mať dopad na prejednávajúcu vec pravidlo, ktoré sťažovateľka zo spomenutého rozhodnutia Súdneho dvora vyvodzuje (bod 25).

24. Keďže na základe vyššie uvedených zistení a úvah kasačný súd nepovažuje žiadnu zo sťažovateľkiných námietok za tak závažnú a relevantnú vo vzťahu k zákonnosti preskúmaného rozhodnutia, že by bolo potrebné zrušiť rozsudok správneho súdu alebo správneho orgánu, rozhodol o zamietnutí kasačnej sťažnosti.

25. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p. (a contrario) a vzhľadom na neúspech žalobkyne v kasačnom konaní jej nepriznal náhradu trov vynaložených v tomto konaní; zároveň kasačný súd nevidel dôvod na postup podľa § 168 S.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustná kasačná sťažnosť.